

Kokice goje!

UKRATKO

NEDELJA, 1 APRIL 2007.

Svetlana Petrov, režiserka filma "Svež sir u subotnje jutro"

TIPIČAN ROAD MOVIE

Prošle godine sam diplomirala na Univerzitetu drame i filma u Bukureštu i trenutno sam tamo na posle-diplomskim studijama.

Većina ljudi me pita da li radnja mog filma ima ne-kakve veze sa mojim životom, tj. da li je to autobi-ografski filam. Priča ima jednim delom veze sa mo-jim životom, ali film nije autobiografski. Neki pro-blemi o kojima je reč su preuzeti iz mog života jer su tada bili aktuelni.

Često sam vozom putovala iz Bukurešta u Srbiju i taj me je put uvek iznova fascinirao jer su se u toku njega po pravilu dešavale nejneverovatnije i ne-obične stvari.

Jednom sam zaista sreća neke vojnike, ali je priča vezana za taj susret sasvim drugačija od priče u fil-mu. I likovi vezani za tu situaciju su izmišljeni, nji-hovi karakteri su promenjeni, priča je promenjena, samo baza ista.

Zašto sam ja srećna što sam studirala u Bukureštu? Imali smo na ra-spolaganju dosta novca za produkciju naših filmova na fakultetu, na-

ročito na trećoj i četvrtoj godini, tj. za diplomske fil-move. Na papiru je ta naša produkcija bila prilično jaka i na papiru smo mogli da koristimo sva raspoloživa sredstva. Međutim, u prasi je to bilo sasvim drugačije. Producenti fakulteta, jer tamo ne postoji posebna sekcija produkcije, nisu baš hteli mnogo da se mešaju. I naravno došlo je do komplikacija, koje su nam ote-žale posao. Ja ne mogu da se žalim da nisam imala uslove za snimanje filma, ali sa druge strane mislim da što ima više novca, teškoće su veće. Neki put je mnogo jednostavnije snaći se bez ikakvih sredstava, nego velika novčana sredstva iskoristiti onako kako ste planirali. Imali smo baš puno problema.

Trebalo mi je dosta vremena da prebolim to snimanje. Šalim se. Bilo je jako komplikovano snimanje zato što smo ceo film snimali u vozu i od starta smo imali gom-tilu ograničenja. Snalazili smo se kako smo znali i umeli, što se tiče i vizuelnih i vremenskih, i tehničkih ograničenja. Dra-go mi je što sam snimila ovaj film, mada nije baš "ispao" onako kako sam ga ja zamislila. Jako sam se namučila dok smo ga snimali.

Igor Lazin, autor filma "Pas i zeka"

ZALJUBLJENI ZEKA

Ja sam u producentskoj kući MYFILM KFT, u kojoj ra-dim sa još dvojicom svojih prijatelja, uradio dosta ani-miranih reklamnih spotova i vremenom mi je to malo dosadilo. Sada trenutno pravim izložbe. Svoje. I taj deo posla ispunjava moju potrebu za umetničkim radom. Ra-nije sam radio po dva - tri autorska filma godišnje sada sam spao na jedan. I to na jedvite jade. "Pas i zeka" je jedna dosta stara priča, ljubavna priča. Moja neuspela ljubav. Neuzvraćena ljubav, prebačena kada se sve to posle smirilo u duši na dve životinje. Ja sam, u stvari, zec. Ja sam u stvari žensko. Ta žena je bila mnogo jača od mene u toj vezi.

Ja sam stvarno mislio da će to biti vrlo intimna priča koja će se svideti ljudima u Ministarstvu za kulturu Ma-darske i da će mi, pošto me poznaju, dati pare za film. Mom uskom krugu prijatelja i meni. Nisam siguran šta ljudi čitaju iz te priče. Čini mi se da čitaju priču o ne-sporazumu, pre svega. Ljudi shvataju to infantilno do-kazivanje: "Nisam pogrešio, ja nisam...Ja te ipak volim... Shvati to da te ja volim...Ti si ta koja meni treba!"

Drago mi je što sam ovde, davno sam bio u Beogradu. drago mi je što ovaj festival postaje polako svetski, lju-di se brinu da sve funkcioniše. Lepo mi je. Znači mi mnogo i malo.

54.

BEOGRADSKI FESTIVAL
DOKUMENTARNOG I KRATKOMETRAŽNOG FILMA

30. MART — 4. APRIL 2007.

Beograd

www.beograd.org.yu

Zoran Đudurović, režiser filma “Gera” VRLO OZBILJAN PRISTUP

Inspiraciju za film je dobio iznenada. Video je monografiju Dušana Gerzića Gere baš u trenutku kada je trebalo da donese ideje profesoru za ispitnu vežbu iz dokumentarnog filma. S obzirom na to da se vežba zove dokumentarni portret, u tom trenutku odlučio je da radi baš tu priču o Geri. Inače, Đudurovićeva koleginica sa dramaturgije, Jovana Lazić, koja mu je i pokazala monografiju, već je duže vreme radila istraživanje o Geri za neki svoj projekat.

- Tada smo se dogovorili da radimo zajedno na mom dokumentarnom filmu. Pre svega sam bio inspirisan Gerinim umetničkim slikama u kojima sam nekako osetio njegov talenat i vrlo ozbiljan pristup slikarstvu. Do tog trenutka nisam znao za Geru pa sam se zbog toga još više zainteresovao za celu priču. Njegove slike, njegov život i ljudi koji su ga poznavali bili su dovoljno interesantni za moj film pre svega zato što Gera nije bio među živima nekoliko godina. Ja sam hteo da napravim portret o nekome ko nije u mogućnosti da sam o sebi nešto kaže. Na neki način sam eksperimentisao kako bi video da li je moguće napraviti dobar, objektivn portret o nekoj osobi koristeći razgovore drugih ljudi o toj osobi. Vreme u kojem je živeo, a to su osamdesete i devedesete godine dvadesetog veka, bilo je vreme velikih promena u u domaćoj umetničkoj sceni pa i nekim drugim scenama, političkim, društvenim. Njihova međusobna povezanost i protivurečnost odlična su tema za film. U svakom slučaju, glavna inspiracija bio je sam Gera, sa svim svojim dobrim i lošim osobinama, a ponajviše zato što je i on bio umetnik u tom vremenu. Kao umetnik želeo sam da proverim da li je istina da umetnost garantuje besmrtnost.

• **Da li ste imali nekih poteškoća tokom rada na filmu?**

- Kad su u pitanju poteškoće njih uvek ima kada se snima film. U ovom slučaju u pitanju je dokumentarni film koji iz nekih nepoznatih razloga na našem fakultetu nema tu privilegiju da bude obaveza za studente produkcije i organizacije. Bez organizacije na određenom nivou nastaju problemi jer reditelji, dramaturzi i snimatelji troše svoju energiju tamo gde ne treba. Ipak sve može da se uradi kad ljudi to žele tako da se i ovaj film snimio. Naravno bez ikakvih para. Međutim, problem je bio i vreme snimanja, a to je leto. Nije tako lako “pohvatati” sve ljude u vreme odmora tako da je snimanje trajalo dva meseca, a ustvari sedam snimajućih dana. Ponekad su i sagovornici neozbiljni pa odlažu dogovoreno vreme snimanja. Na kraju je film završen u određenom obliku i pored svih problema jer entuzijazam mladih umetnika uvek bude jači od protivnika.

• **Da li ste vi zadovoljni filmom?**

- Dodao bih jednu stvar koju bi trebalo da ljudi znaju. U pitanju je tehnička ispravnost zvuka na filmu koji je sniman direktno na kameru pa samim tim ima dosta problema. Takođe, vrlo bitna stvar jeste da je film u toku snimanja prevazišao prvobitni zadatak i razvio se u mnogo dužu i ozbiljniju priču koja u ovih zadatih dvadesetak minuta nije mogla biti ispričana. Zbog toga, meni lično, film deluje nedorečeno i ne baš u potpunosti jasno. Postoji ideja da se u mnogoo ozbiljnijim produkcijskim uslovima uradi dugometražni dokumentarni film ali za sada nismo podržani od strane Filmskog centra Srbije koji daje sredstva za dokumentarne filmove. Nada uvek ostaje.

Inspiraciju za film pronašla je u svakodnevnom životu jer ogroman broj ljudi živi na šabloniziran način. Jelena kaže da je naša sudbina takva i to nije vezano za područje već za savremeno doba. Kad je rediteljka osetila da taj šablon počinje i nju da izjeda, rešila je da se pozabavi tom temom i da stvori film o robotizovanom čoveku koji je lišen emocija, a na koje, čak i kad bi ih imao, niko ne bi obraćao pažnju.

- Proces rada na filmu je veoma složen jer je u pitanju eksperimentalna forma. Koristili smo hroma ki snimanje, realistično snimanje... Većina pozadina rađena je kompjuterski, a uklapanje te slike sa sve efektima je prilično komplikovan. Na moderan način sam pristupila filmu upotrebišći puno elemenata nove tehnologije. Bilo je naporno, ali je istovremeno predstavljalo i zadovoljstvo.

• **Kako je na Vas uticalo snimanje?**

- Saznala sam puno o svojoj energiji. Shvatila sam da volim da radim stvari „u talasima”, veoma impulsivno. Izabrala sam pravo vreme za snimanje filma, u trenutku gde me je držala inspiracija. Da to nisam tad uradila, verovatno ne bih nikad snimila film. Kasnije sam počela da se uživljam u emociju koju je taj film nosio, ne bih li na kraju osetila to zadovoljstvo.

• **Da li će ovaj film učestvovati na još nekim festivalima?**

- Film je bez reči, i igra jedan glumac koji se koristi veoma svedenom glumom, odnosno mimikom i jednim facijalnim rečnikom razumljivim svim ljudima na svim podnebljima. Mislim da film može da komunicira sa svim ljudima. Prijatelji i kritičari su mi rekli da ih film poseća na Orvela i da sadrži elemente nemačkog eksperimentalnog filma. To nije slučajno. Mislim da film može da komunicira sa svima i da će publika pronaći tu emociju. Ona će ih podsetiti da je emocija ono na šta ne smeju da zaborave.

Ivan Banešević, režiser filma “Brooklyn Rain” GRAD BEZ SNA I PILULE ZA SPAVANJE

Ivanu Banaševiću, režiseru ovog filma Bruklin se sviđeo već na prvi pogled. Bruklin je nekada bio zašaban grad dok krajem devetnaestog veka nije postao jedan od pet glavnih delova Njujorka, uz Menhetn, Harlem, Kvins...

- Bruklin je deo Njujorka, ali je grad za sebe i mislim da ima dušu. Svaki odlazak u Bruklin je film za sebe, a film koji sam snimio - Brooklyn rain, ima za cilj da prenese deo tog haosa i šarma... uz kapljice kiše, i u pokretu. Možda Beograd nikad ne spava, ali Njujorka zaista nikad ne spava! Teško je to opisati rečima, možda poneki film može da kaže više. To je pozornica koja uvek ima na repertoaru baš ono što se vama gleda tog dana - 24 sata, 7 dana u nedelji, pa koliko imate snage! Da, tamo sam prvi put uzeo pilule za spavanje.

Saša Pančić, autor filma“Crna svetlost” OTVORENE GRANICE MEDIJA

Kratki film “Crna svetlost” deo je unutrašnjeg procesa kojim se pokreće kreativni impuls. Važnost procesa tranzicije svetlosti, od dvodimenzionalnih odrednica do trodimenzionalnih objekata, veća je od samih likovnih dela koja su usputne stanice u kružnom toku.

Tako ovaj film nije opis stvorenih ; crteža, reljefa i skulptura, već proces neprestanog pulsiranja, preplitanja i preobraženja svetlosti u materiju. Dinamičnim promenama se uzbuđljivo otvaraju granice medija, jer nova tehnologija pravljenja slike u svom sinestezijskom izrazu veliča prirodu svetlosti i daje važnost uspostavljenom balansu percepcije i ontologije.

Jasno fokusirana zona latentnih oblika, filmom se definiše kao spoznajna ravan, spojnica između Stvarnog kao subjekta i Stvarnog kao objekta.

Jelena Bošković,
režiserka filma” Građanin”

PRATITI EMOCIJU

Koristili smo hroma ki snimanje, realistično snimanje... Većina pozadina rađena je kompjuterski, a uklapanje te slike sa sve efektima je prilično komplikovan. Na moderan način sam pristupila filmu upotrebišći puno elemenata nove tehnologije. Bilo je naporno, ali je istovremeno predstavljalo i zadovoljstvo.

• **Kako je na Vas uticalo snimanje?**

- Saznala sam puno o svojoj energiji. Shvatila sam da volim da radim stvari „u talasima”, veoma impulsivno. Izabrala sam pravo vreme za snimanje filma, u trenutku gde me je držala inspiracija. Da to nisam tad uradila, verovatno ne bih nikad snimila film. Kasnije sam počela da se uživljam u emociju koju je taj film nosio, ne bih li na kraju osetila to zadovoljstvo.

• **Da li će ovaj film učestvovati na još nekim festivalima?**

- Film je bez reči, i igra jedan glumac koji se koristi veoma svedenom glumom, odnosno mimikom i jednim facijalnim rečnikom razumljivim svim ljudima na svim podnebljima. Mislim da film može da komunicira sa svim ljudima. Prijatelji i kritičari su mi rekli da ih film poseća na Orvela i da sadrži elemente nemačkog eksperimentalnog filma. To nije slučajno. Mislim da film može da komunicira sa svima i da će publika pronaći tu emociju. Ona će ih podsetiti da je emocija ono na šta ne smeju da zaborave.

Strava i užas(t), Miljan Glišić,

VAMA JE SMEŠNO, MENI JE STRAŠNO

Režiserov prijatelj i scenarista Dušan Bulić, koji je nekoliko godina unazad zainteresovan za priču o Savi Savanoviću, prvom srpskom vampiru je došao na ideju o snimanju filma. Glišiću je to bila interesantna priča, pre svega sa aspekta priče o mrtvima, problema postojanja i umiranja i te demonske potrebe za životom i nakon smrti. Smatrao je da ako se na takav način, kroz analizu fenomena, pride temi filma, sve to postaje samo pitanje kolektivnog straha u psihološkom, ali i sociološkom smislu. Naravno režisera su interesovale i sve artifičijelne posledice vampirizma, kako u pop-kulturi tako i u narodnim verovanjima.

- Sve ovo obavezno dobija svoj preokret, onoga momenta kada se, na dokumentaristički način uhvatite u koštac sa živim ljudima, na terenu. Oni vam otkriju jednu potpuno autentičnu dimenziju ljudske potrebe da opišu život posle smrti, dobro i zlo kao posledicu vere u svet duhova ili potrebe da se stupi u kontakt sa najdražima, pa makar ih predstavljali kao demone i opasnost. Mislim da je posebno zadovoljstvo stvaranja jednog dokumentarnog filma, upravo transformacija same Ideje filma kroz suočavanje sa objektom snimanja, pa vam se upravo može desiti da od jedne Ideje nastupi neka nova, jednako zanimljiva.

• **Sa kakvim ste se poteškoćama susreli tokom snimanja filma?**

- Ne. Mislim da ne možemo ništa što se događalo tokom snimanja da nazovemo poteškoćama. Prosto u svakom procesu istraživanja, a dokumentarizam je istraživanje i tokom priprema, ali i tokom snimanja, jer tu nema realizacije nakon dogovorene knjige snimanja, kao u nekim drugim filmskim formama, pre svega mislim na igranu strukturu. Dakle u svakom istraživanju ima i lutanja i pogodaka u srž priče, pa ova lutanja možete nazvati poteškoćama, ali to vam uvek otkrije neki potencijal ili usmerenje, pa onda shvatite da su i te poteškoće neophodne, još ako daju rezultat onda i nisu poteškoće već deo procesa stvaranja filma.

• **Da li imali i neki bliski susret sa vampirom?**

- Jesmo. Bili smo jako blizu i da ga snimimo, ali neka viša sila nas je sprečila. Radi se zapravo o tome, da smo u jednom selu u okolini Žagubice, naišli na podatak da tamo ljudi veruju kako postoje i živi vampiri, te da se jedna baba iz sela svake noći vampiri. Ona, kako kažu, noću u snu izlazi iz svoga tela i duša joj putuje po selu, ne bi li saznala šta ko radi i kako živi. Ona prosto kao nekakav medijum prikuplja sve informacije, što izaživi strah i podozrenje kod ostalih meštana iz sela. Organizovali smo sve kako bi je snimili, međutim u poslednjem trenutku njen sin, koji je na privremenom radu u inostranstvu, je poručio da zabranjuje bilo kakvo snimanje, pa nas je žena koja je zadužena za čuvanje ove babe, zamolila da odustanemo. Žao mi je što nismo uspeali da je snimimo, jer to bi znatno obogatilo celu priču.

• **Koji je bio najinteresantniji događaj tokom snimanja filma?**

Meni je najinteresantniji događaj sa snimanja, bilo saznanje koje sam dobio od Đorđa Kadijevića reditelja kultnog filma “Leptirica koji nam je rekao, kako je sve vreme stvaranja ovoga filma, prema priči Milovana Glišića, želeo u stvari da napravi komediju o mentalitetu ljudi i kritiku karaktera jedne ne prosvetlene mlade države Srbije sa kraja devetnaestog veka. Međutim, na kraju je to ispao užasan horor, nezapamćenih razmera izazivanja straha kod publike. Prema sopstvenom priznanju i Đorđe kaže da ga je taj mistični preokret od komedije ka hororu probudio i zatekao pa i danas kod njega izaziva jedno krupno mističko iskustvo. Slučaj našega

dokumentarnog filma je suprotan, jer ja sam želeo da napravim ozbiljnu analizu fenomena vampir, da dokumentujem kulturološku i socijalnu dimenziju teme, ali je to na kraju sve nekako ispalo bliže komičnom utisku priče. Mada, kako se ono kaže “Vama je smešno, meni je strašno!” Ili obrnuto, prosudite sami.

Radomir Grujić, režiser filma “E, moja Šar planino”

DOK ŽIVI NADA

O Sudbini Kosova i Metohije,vekovima nesrećni Srbi,vode jalove rasprave, pišu najlepše stihove, liju suze i stvarne i one “krokodilske”, a za to vreme drugi rade na ostvarivanju svog nacionalnog programa, što je za nas misaona imenica.

Ni u najstarijim Turskim popisima,Albanci se gotovo i da ne spominju, jer ih jednostavno nije ni bilo na Kosovu i Metohiji. Danas ih ima preko 90%. Od prizrenske Lige,(podsećanja radi,osnovni cilj je bio i ostao stvaranje Velike Albanije), pa sve do danas, svaka generacija Albanaca napravila je manji ili veći korak ka ostvarenju tog cilja. Najviše za vreme komunista. Zabrana povratka Srbima u Metohiju, masovni prelazak Albanaca iz matične države na Kosovo i Metohiju, preko “najčuvanije” granice na svetu da i ne nabrajam.Ovoj generaciji Albanaca pripala je, izgleda, čast da ostvari vekovni san svih Albanaca. Za

to vreme,naši političari,stranke,partije, “analitičari” i dalje se prepucavaju ko je kriv za sudbinu Kosova i Metohije.

Ja nisam rođen na Kosovu i Metohiji ali sam tamo proveo svojih najlepših i “najačih” trideset godina, kada sam mogao najviše i da dam i da primim i ovu južnu a tužnu srpsku Pokrajinu doživljam kao zavičaj,koji se nikada ne može ni prežaliti, a kamoli zaboraviti.

Pripadam starijoj generaciji novinara, koja ne sedi po kancelarijama, nego je stalno u pokretu, pa mi nije bilo teško saznati za ove tri zlopačnice u Boguševcima. Teško je naći razumevanja kod “šefova” i dobiti ekipu. Inače, ono što je sigurno, junakinjama moga filma, niko, pa ni Albanci, ni NATO ne može uzeti nadu da će im se sinovi jednoga dana vratiti, kao što se vraćaju svojim majkama sinovi širom sveta. Sve dok su žive, one će u svojoj crkvi “čukati” dozivajući ne samo svoje sinove, nego i ostale stanovnike sela. A kada se jednoga dana ne bude čulo “čukanje”, onda...

Osnivač Festivala/Founder of the Festival
Skupština grada Beograda
City Assembly of Belgrade
Savet Festivala/Festival Council:
Janko Baljak, predsednik, Danica Acimović, Stefan Arsenijević, Jelena Bojović, Boro Drašković, Miša Milošević, Predrag Popović, Snežana Trstenjak, Slobodan Vukšić
Umetnički direktor/Artistic Director:
Vera Vlajić
Organizator Festivala/Festival Organization and Production:
Direkcija FEST-a
Selekciona komisija Festivala za domaći takmičarski program/Selection Committee for Domestic Competition Programme:
Vladislava Vojnović, Oleg Novković, Srdan Vučinić
Selekcija međunarodnog takmičarskog programa/International Competition Programme Selection:
Vera Vlajić, Ivana Kronja, predselekcija/pre-selection
Žiri Festivala/Festival Jury:
Sayoko Kinoshita, Elena Christodoulidou, Milena Marković, Karpo Godina, Nenad Dukić
Izvršni direktor/Executive Director:
Marina Fafulić

Koordinator međunarodnih programa/International Programme Coordinator:
Milica Curčin
Glavni organizator/Chief Organizer:
Sveta Strahinić
Marketing/Marketing:
Danijela Pušara, Dijana Metlič
Sekretar Festivala/Festival Secretary:
Sonja Đurović
Rukovodilac Press službe/Head of Press Service:
Dragan Jovićević
Press služba/Press service:
Vuk Pajković, asistent/Assistant
Đorđe Zelenović, asistent/Assistant
Ana Stevanović, asistent/Assistant
Nevena Matović, urednik Biltena/Bulletin Editor
Aleksandar Stojković, dizajn Biltena/Bulletin Design
Aleksandar Radoš, P.R/P.R.
Slobodan Jotić, fotoreporter/Photographer
Bogdan Petrović, prevodilac/Translator
Web prezentacija/Web Design:
Goran Todorov
Pokrovitelj Festivala/Festival Supported by:
Ministarstvo kulture Republike Srbije
The Ministry of Culture of the Republic of Serbia

Usamljeni vojnik, Ejal Boers

ČEKAJUĆI OCA

Istinita priča koja mu se i desila bila je najveća inspiracija koju je mogao da dobije. I njemu je, kao i protagonistu iz filma dolazio otac u posetu dok je bio vojnik. Gubitak oružja pokreće niz događaja. Ideja je u njemu godinama sazrevala. Priču je ispričao jednom reditelju koga veoma ceni i od koga je dobio najveću moguću podršku za snimanje ovog filma. O atmosferi koja je vladala tokom snimanja filma Ejal Boers kaže:

- Atmosfera je bila krajnje uzbudljiva. Mnogo ljudi je učestvovalo na snimanju. Bio je veliki broj statista, kao i amatera, naturščika. Sve vreme smo snimali napolju, eksterijere. Sve je bilo veoma realistično, realni ljudi, sela. Potsetilo me je sve na neorealizam. Nažalost imali smo dosta tehničkih problema. Morali smo brzo da se selimo sa mesta na mesto i nismo imali dovoljno vremena da snimimo sve što smo želeli. Neke stvari koje je trebalo da funkcionišu su "zakazale". Iako je ovo bila studentska produkcija, sve je bilo veoma organizovano.

Trenutno snimam dokumentarni film. Film je o petoro ljudi, o njihovim

emocijama i njihovim odnosima. Film sam počeo da snimam ovog meseca. Biće to dokumentarac od petnaest minuta. Verujem da ću se i u narednom radu posvetiti dokumentarcima.

NAGRADE DOMAĆIH FILMSKIH UDRUŽENJA

Kao i ranijih godina, i na 54. Festivalu žiriji domaćih udruženja dodeliće nagrade za najbolje filmove i pored onih nagrada, o kojima odlučuje glavni žiri Festivala. Ove godine biće dodeljene:

NAGRADA SEKCIJE FIPRESCI SRBIJA

NAGRADA SRPSKOG OGRANKA FIPRESCI

NAGRADA UDRUŽENJA FILMSKIH UMETNIKA "JOVAN AČIN"

NAGRADA UDRUŽENJA FILMSKIH NOVINARA I KRITIČARA "VLADA BUNJAC"

NAGRADA UDRUŽENJA ANIMATORA "ASIFA"

Imena dobitnika ovih priznanja biće objavljena na konferenciji u sredu 4. aprila u 12 sati u Domu sindikata kada će im biti i uručena priznanja, a iste večeri biće saopštena i publici na ceremoniji svečanog zatvaranja u 20 sati.

Miljan Glisic

The director's friend and scriptwriter Dusan Bulic, who had been for several years interested in the story about Sava Savanovic – the first Serbian vampire – came to the idea of making the film. Glisic found the story interesting, especially from the aspect of a story about the dead, the issue of existence and dying and this demonic urge for live after death. I thought that in that way, through an analysis of the phenomenon, one should approach the subject of the film, all that would become an issue of collective fear in the psychological and sociological sense. Of course, the director was also interested in all artificial consequences of vampirism, in pop culture, but also in popular myths. All this will have its U-turn the moment when one, as a documentarist, starts to work with living people, in the field. They then reveal you a completely authentic dimension of the human need to describe life after death, good and evil as a consequence of believing in the world of ghosts or the need to contact one's loved ones who died, even if they would come in the form of demons or some danger. I think that one of the great rewards in the creation of a documentary film is the very transformation of the idea of the film through confronting the object

of filming and so, instead of one idea, a new one, equally interesting, may emerge.

Zoran Djudurovic

The inspiration for the film came suddenly. He saw the monograph of Dusan Gerzic Gera at the moment he was to submit his professor an idea for a documentary film exercise exam. Considering that the exercise was called documentary portrait, he decided to do a story about Gera. Otherwise, Djudurovic's colleague from dramaturgy, Jovana Lazic, who had shown him the monograph, was already doing research on Gera for her project. - It was then we decided to work together on my documentary film. I was inspired by Gera's paintings in which I felt his talent and a very serious approach to painting. Until then I have never heard of Gera and the story therefore intrigued me even more. His paintings, his life and the people who knew him were interesting enough for my film, particularly because Gera had deceased several years ago.

Dom sindikata

SUSEDI PROGRAM 1 (115')	ANTIRATNI (108')	MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 2 (119')	DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 3 (112')
•Gledališka Žival – Portret Dušana Jovanovića (55') • Halid Bunić-Vječni (30') • A movie buff at the turn of the century (30')	• Mine & Tablou (23') • Refugees for Life (48') • A Lone Soldier (22'24") • Mines (15')	• The Boys of Autumn (27') • Leviathan (15') • Ink Control (16') • A Sunday in Pripyat (27') • Banal (12') • The Incident (20')	• Sonata za Macu (15') • Pasulj (10') • Dunav 1195 (29') • Ko čuva čuvare (15') • Građanje (25') • My heart and I (5'20") • Sunce i žica (10') • Prava sreća (2'30")

Dvorana Kulturnog centra

DOMAĆI TAKMIČARSKI PROGRAM 4 (118')	MEĐUNARODNI TAKMIČARSKI PROGRAM 2 (119')	PANORAMA DOMAĆA (129')	JUBILEJ ŽELJIMIR ŽILNIK	ANTIRATNI (108')
• Svakodnevnica romske dece u bloku 71 (22') • Avantura zrna prašine (6'20") • Not mainstream (18'5") • Nastup (6') • Zakopano blago (15') • Isповeđaoica (15') • Johnny's video (2'20") • Sledeći (2'10") • Srbijo je t'aime (31')	• The boys of Autumn (27') • Leviathan (15') • Ink Control (16') • A Sunday in Pripyat (27') • Banal (12') • The Incident (20')	• Around 30 (8'22") • Planeta BIGZ (38') • Poeme za kišu suza (22') • Rakete (22'40") • Reciklaža-poslednja opomena (10') • Zvuci tišine (15') • Wunderkind (13')	• Lipanjska gibanja (10') • Nezaposleni ljudi (13') • Pioniri maleni (18') • Žurnal o omladini na selu zimi (15')	• Mine & Tablou (23') • Refugees for Life (48') • A Lone Soldier (22'24") • Mines (15')